

”Kajak og Vildt” vol. 2.

23.-25. september dannede Skovsero og det nære ro vand rammerne for en solrig og varm sensommer weekend for et par og 30 havkajakroere.
Dagene skulle bruges til oplevelsesture i kajakken med fokus på naturens ”smage”, en anderledes oplevelse, hvor deltagerne roede ud og ”stillede” skarpt på lokaliteter, for at finde bær, svampe, tangplanter, strandplaner og for at fiske. På turene blev der plads til både at nøjes med at ro over sejlrenden til Kulhuse og søge efter bær og svampe omkring Nordskoven, eller ro ud midt i fjorden efter fisk !
I stedet for en længere beretning har vi valgt at lade de digte, Rie læste op hver morgen og hver aften sammen med Inga’s stemningsmættede foto være fortællerstemmen for denne dejlige weekend, hvor der blev frembragt alverdens nye rette hvor efter der blev spist, drukket og hygget i lange baner under en stjerneklar september nattehimmel.

Tak til alle deltagere for indsatsen, kh Rie og Susanne ;-) (Fotos: Inga Legarth)

DEN NIENDE MÅNED (Tove Ditlevsen-Kvindesind)

Det er i den niende måned, verden
venter lydhør vågen -
højtideligt træder de fromme stjerner
frem af septembertågen.

Henover havens og skovens træer
går månen så høstligt svanger,
påkaldt af ensomme menneskehjerters
usete længsel og anger.

Bladende falder, og æblerne falder
fra alle betyngede grene,
dugdråber falder som gråd fra et væsen,
der føler sig bange og ene.

Ude i rummet trædes den store
vugge på lydløse gænger,
til en efter en de ufødte vågner
og ikke kan sove længer.

Så falder de også, som æblerne falder
blandt alle de faldende blade,
til moderhjertet, der ømt betynget,
sanker sin høst i lade.

”Fiskeren”
Efter Goethe

Dybt Bölgen sank, höit Bölgen foer,
og paa den kolde Strand
sad rolig ved sin Medesnoer
en fattig Fiskermand;
og som han sad og stirred ned,
da svulmed Bölgens Top.
En Havfrue over Havet gled
og steeg paa Stranden op.
Hun saae paa ham, hun sang til ham:
Du haarde Fisker siig,
hvi dræber du min Æt saa kier,
ved lumske List og Svig?
Ak vidste du hvor Fisken er
tilfreds paa Havsens Bund,
da fulgte du mig strax for der
at leve glad og sund.

Gaaer ikke Soels og Maanes Vei
ned under dybe Hav?
og stiger skiönne Ansigt ei
kiöltaandende deraf?
Den dybe Himmel vinker huld,
det blaaligklare Skier,
dit eget Billed længselfuld
fra Havets Flade her.

Dybt Bölgen synker, höit den gaaer
og væder Strandens Piil,
saa underligt hans Hierte slaaer,
som ved den Elsktes Smiil.
Hun saae paa ham, hun sang til ham,
bag Havet Döden leer.
Halv trak hun ham — halv segned han!
Man saae ham aldrig meer.

”O at være en høne”
Frank Jæger

O at være en høne,
ingen kan finde, hvor er.
Gemme sig dybt i en have,
pikke et rødhudet bær.

O at være en tøjhund,
kysse en blankøjet dreng,
bo i hans venlige arme,
sove sig mæt i hans seng.

O at være et æble,
svulme i rigdom og mag.
Suge begærligt i stilken,
slippe en sensommerdag.

O at være en stodder
stedt på den regnvåde vej.
Ensom, fordrukken og sølle.
Sådan en stodder er jeg.

Det lysner over agres felt

Komponist :H Balslev,
Tekst: Ludvig Holstein, 1915

Det lysner over agres felt,
hvor sløve plovspand kravle,
det sortner over Store Bælt
med sol på kirkegavle.

Velkommen i vor grønsværdsstol
blandt grøftens brombærranker!
O, det gør godt at slikke sol
igen på disse banker!

Vel rækker høstens solskin kort,
men rønnens bær står røde.
Alleens linde blegner bort,
men vildvinsranker gløde.

Vel! Ræk mig da, o efterår,
en gravensten, som smager
af bækken ved min faders gård
og mulden i hans ager.

Og bag mig, sol, og blød mig, regn!
Jeg plukker mine nødder
og trasker langs et brombærhegn
med plovmuld under fødder.

Og det er al den jord, jeg har,
og alt hvad jeg begærer.
Jeg håber, det går an, jeg ta´r,
hvad mine såler bærer.

”Septembers himmel er så blå”

Komponist: Otto Mortensen,1947
Tekst: Alex Garff, 1949

Septembers himmel er så blå
dens skyer lyser hvide
og lydt vi hører lærken slå
som før ved forårstide.
Den unge rug af mulden gror
med grønne lyse klinger
men storken længst af lande fór
med sol på sine vinger.

Der er en søndagsstille ro
imellem træer og tage
en munter glæde ved at gro
som var det sommerdage.
Og koen rusker i sit græs
med saften om sin mule,
mens bonden kører hjem med læs,
der lyser solskinsgule.

Hver stubbet mark, vi stirrer på
står brun og gul og gylden,
og røn står rød og slåen blå
og purpursort står hylden.
Og georginer spraglet gror
blandt asters i vor have,
så rig er årets sidste flor:
oktobers offergave.

De røde æbler løsner let
fra træets trætte kviste.
Snart lysner kronens bladenet
og hvert et løv må briste.
Når aftensolen på sin flugt
bag sorte grene svinder
om årets sidste røde frugt
den tungt og mildt os minder.

At flyve som et forårsfrø
for sommerblomst at blive
er kun at visne for at dø
kan ingen frugt du give.
Hvis modenhedens milde magt
af livet selv du lærte
da slår bag falmet rosendragt dit røde hybenhjerte

.

